

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΙΗΓΗΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ

Ε... Μ., 35 ετών, παντρεμένη, από τα Κύθηρα έχει μητρίτιδα.

«Είκοσι ενός ετών ήμουνα όταν παντρεύτηκα κ' έμεινα φορτωμένη· επειδή ο άντρας μου ύπόφερε από κάποιο έλαφρό πάθος μ' έκόλλησε κ' έμένα και ύπόφερα πολύ· στους έννιά μήνες απόχτησα· αλλά μετά τή γέννα μου έμεινα 45 ήμέρες στο κρεβάτι γιατί τά νερά δέν έπεσαν ούτε τό κατάπατο, και μετά 45 ήμέρες έπεσαν με κομμάτια αίμα σάπια που βρωμούσαν· τό παιδί μου έπαθε από τά μάτια του άμα τό γέννησα κ' έτρεχαν έμψυα· έπειτα μετά ένα έτος και μετά εκαθάρισαν, αλλά έμειναν βλαμένα. Κ' έμένα μ' είχε πιάσει πόνος έδω στο λεπτό και μ' άρχινεψε πιά από και σ' όλη μου τήν κοιλιά· τότες μου κάναν κλύσματα, μου κάναν κι άπάνω στα τρία κλύσματα μου ήρθε πολύ αίμα βρωμισμένο· μου έπεφτε κομμάτια εξακολούθησε κάπου ένα χρόνο έτσι τό αίμα· κ' έπικνε όκτώ δέκα μέρες μόνο· άπάνω στο χρόνο έγινε ταχτική ή περίοδό μου, αλλά πάντα ύποφέρω από πόνους μεγάλους ή στην άρχή της ή στο τέλος της· κ' επειδή όλ' αυτά με κατάβηλαν πολύ ήρθα να κάνω απόξεση.

Ήρθε στην κλινική μας στις 15 Αυγούστου, στις 16 τής έγινε άνοιγμα του στοματου τής μήτρας με λαμινάρια, στις 17 τής έγινε απόξεση, και στις 22 έφυγε γιατρεμένη.

Αΐθουσα Παύλος Αιγινήτης

Μ... Κ..., 16 χρονών, άνύπαντρη, μαθήτρη, από τή Σαλονίκη· έχει φυμακτικά έλκη στο άριστερό καλάμι.

«Ένα σπυράκι μου φάνηκε στην άρχή, στο γόνα άποκάτω· αλλά, έννοείται, δέν φαινόντανε σπουδαίο· ούτε κόκκινο ήταν ούτε τίποτε· έτσι σαν έννας όγκος μικρός· μετά, εκείνο διαλύθη και οράνηκε πιο κάτω, στο καλάμι από μέσα· ε! μετά άνοιξε κι από τότε τρέχει· ποτέ τρέχει αίμα, ποτέ έτσι ένα ως είδος ύγρο άσπρο, ποτέ ύλη· πάντα όχι πολύ, λίγο πράμα· τώρα τελευταία, άρχισε να με πονάη λιγάκι, όχι πολύ όμως, αφού μπορώ και να

έπι τέσσερους ήδη αιώνας δημιουργικώς εργαζομένη, άρχίζει να γεράζει· διότι δέν πρέπει να λησμονούμε ότι των κοινωνιών ή δύναμις έγκειται εις τό σφρίγος των παρθένων ψυχών, που έχουν βαθειάν τήν συνείδηση τής ήθικης των εθνών, και ότι ή ύλοφροσύνη είναι άρχή του θανάτου. Είς τές Εύρωπαϊκές πόλεις γνώμονες των πράξεων και των διανοημάτων των περισσοτέρων ανθρώπων κατήντησε ή ζήτηση του χρήματος. Τους δεσμούς και τήν σεμνότητα τής οικογενείας άντικατάσταται· ή άπολαυτική πορνεία, τήν δι βάση κάθε ύγιους κοινωνίας, τή θρησκεία, διαδέχεται μέρα με μέρα μιá επικίνδυνος φιλοσοφία, που χειραφετεί μόν έσως τό πνεύμα, χωρίς όμως να κάνει τον άνθρωπο κύριο του έαυτου του. Έχουμε τήν πεποίθηση που όταν φθάση ή μοιραία κρίσιμη στιγμή, θα καταρέψη ο κουρασμένος κόσμος τής Δύσεως, και δέν άμφισβάλουμε που τότε τό μέλλον εις τήν ήπειρωτικήν Εύρώπη θ' άνήκη στη ζωικώτερη των συγχρόνων φυλών, τήν έλληνική.

*

Του έλληνικού λοιπόν έθνους ή εξέλιξις έγινε κανονικά και κατά νόμο λογικώτατο.

Με τήν ρωμαϊκή κατάκτησιν ή Έλλάς, έξαντλημένη από τας έμφυλίους διενέξεις και τήν χαλάρωση των κοινωνικών της στοιχείων, άφανίστηκε ως δρώσα κοινωνία. Άλλ' ή έλληνική παιδεία εκάτακτησε με τον καιρό τους Ρωμαίους και ή κατάκτησις αυτή είναι του έργου τής κλασικής Έλλάδος συνέχισις. Με τήν ρωμαϊκή κατάκτηση έγινε μετάγγισις πολιτισμού, συνάμα δέ και εύρυνσις του κύκλου των πολιτισμείων λαών, φαινόμενο που παρατηρούμε συνεχώς διαβαζόντας τήν ιστορία. Η έλληνική παιδεία γαλουχεί τήν διάνοια και πράναι τό ήθος των Ρωμαίων, ένψ ή χριστιανική ιδέα γεννά τό ιδεώδες, τήν συνείδηση ευρύτερας ανθρωπότητας, μεγαλητέρας πατρίδος. Του ιδεώδους αυτού ή πραγματώσις, τής νέας αυτής συνειδήσεως ή ένσάρκωσις υπήρξε, κατά τήν δική μας άντίληψη, ο λόγος ύπάρξεως του βυζαντιακού κράτους. Είς τούτον πρέπει να προστεθούν και οι ύπηρεσιές που τό Βυζάντιο έκκαμε στην ανθρωπότητα με τήν περίσωση και διαφύλαξη των έργων τής έλληνικής άρχαιότητος.

Κατ' αυτόν τον τρόπο, ή δράσις τής έλληνικής φυλής συνοψίζεται εις τήν διπλή κληροδοσία πνευ-

ματικών δημιουργημάτων, και κατόπι τής ιδέας ευρυτέρας εθνικότητας, που έχει ήδη τήν άρχή της σε μερικά τολμήματα των Έλλήνων φιλοσόφων. Έκείνα ιδημιούργησε με τές ίδιες της δυνάμεις, ένψ αυτήν έπραγματοποίησε με τήν βοήθεια τής Ρώμης.

Η δράσις αυτή φανερώνει τόση πολύμορφη εργασία, τόση επομένως χρήση δυνάμεων, που ή έξάντλησις τής φυλής φαίνεται φυσικώτατη, μάλιστα εις εποχή δουλείας, όπου ο κάτου λαός δέν μπορούτε ν' άντικαταστήση τά έξαντλημένα κοινωνικά στοιχεία. Η τουρκική κατάρκτησις υπήρξε λογική των πραγμάτων άκολουθία. Με αυτήν έγινε και πάλιν μετάγγισις πολιτισμού, και μάλιστα του πολιτισμού τής κλασικής Έλλάδος, του όποιου τό Βυζάντιο είχε τήν παρακαταθήκη, χωρίς όμως να έχη και τήν δύναμη να τον διατηρήση. Η μετάγγισις αυτή είχεν ήδη άρχισει με τους σταυροφορούς και έτελείωσε με τήν μετανάστευση των λογίων του Βυζαντίου, που πολύ συνετέλεσαν εις τήν άναζωπύρωση των άρχαίων κλασικών σπουδών εις τους λαούς τής Δύσεως. Μή λησμονούμε όμως ότι τό μεγαλοπρεπές εκείνο κίνημα τής Άναγεννήσεως έβούθησε και ή έφεύρεσις τής τυπογραφίας και ή άνακάλυψις τής Άμερικης, και ότι πολύ πριν τής Άλώσεως είχε γραφή ή «Θεία Κωμωδία» και άναπτυχθή ή σχολαστική φιλοσοφία.

Η Τουρκοκρατία, όδυνηρά βέβαια δια τον Έλληνισμό, δέν υπήρξε δυστύχημα ούτε δι' αυτόν ούτε δια τήν ανθρωπότητα, διότι έβάφτισε τό κουρασμένο έθνος εις τήν κολυμπήθρα τής ζωής, που είναι και μένει πάντοτε μέχρι συντελείας του κόσμου ή άγνή, ή άμόλυπτη φύσις. Το να θέλη τώρα κανείς να χωρή τήν άλυσομένο έθνος σε τάξεις κοινωνικές και να όνομάζη τον άγώνα του Είκοσιένν αίστικην επανάσταση», όπως τό κάνει ο κ. Γ. Σκληρός, είναι βέβαια άσυγχώρητο. Είπαμε και παραπάνω ότι τά κοινωνικά ζητήματα παύουν εκεί που άρχίζουν τά όρια τής εθνικής όντότητος. Και αυτός ο Μάρξ λέγει στην άρχή του Manifest πως «ή ιστορία κάθε μέχρι τούδε κοινωνίας είναι ή ιστορία άγώνων μεταξύ των τάξεων». Δέν λέγει όμως ή διακήρυξις μόνον τέτοιων άγώνων. Διότι βέβαια ο τριανταετής πόλεμος, οι πόλεμοι του Ναπολέοντος, ο γαλλογερμανικός πόλεμος, και άλλοι πολλοί, όπως και ή Έλληνική Έπανάστασις, είναι κάτι τι άλλο παρά άγώνες κοινωνικών τάξεων.

Δευτέρα

Α. ΠΟΥΛΗΜΕΝΟΣ

γεροκολασμένος ; Και πώς δέ μου τόπες, άνόητη ;

— Άμ τί να σ' πώ, κυρούλα μ' ! Βγαίν' τίποτις καλό ; πάντα τέτοιος θάναι, τόχ' φυσικό !

— Καφερή τίς δικές μου τίς τοιμπιές μήν τίς φοβάσαι, γεροντίστικες τοιμπιές !.. Είμαι γέρος, μωρή, δέν μπορώ με τήν τοιμπιά να βγάλω αίμα ! Νά ! τούτους δώ να φοβάσαι, τους άρκαντάσηδες ..

— Όχ και να πέσης, κακομοίρα, στα νύχια τους !

— Τά παιδιά είναι πιο φρόνιμα, δέ μοιάζουνε κάμποσους γέρους...

— Άκου κμπικνιές, γιατρέ, άκου τα !

— Στάσου, άμαξά ! Νά τό σπίτι μου... Βρέ Μαριώ, ξεχασε τώρα τίς τοιμπιές, παιδί μου, και πέταξε μιá στιγμή τά ψάρια στη σπιτονοικοκυρά μου, τήν Κυρά Μοστρου. Πές της να τά κάνει τηγανητά, με σκορδαλιά !

Η Μαριώ, που δέ βαστούσε ποτέ της κάκια, πήδησε κάτου πρόθυμα, πήρε τά ψάρια κ' έτρεξε να βρή τήν κερά Μοστρου, για τίς παραγγελιές του νοικιάτορά του· ή κυρία Σεβαστή βρήκε καιρό να του ριχτή του γιατρού για τίς άταξίες του...

— Άντί να δίνης τό καλό παράδειγμα στα πικιά, δέν πάει, γιατρέ μου, ναρχίζης πρώτος τέτοιες άνοστάδες, δέ χωνεύεται ! Σ' άπορία βρισκου-

μαι πώς τό κάνεις !

Μά δέν ντρέπεσαι, τώρα, χριστιανή μου ; χωράτεψα γώ του κοριτσιού και τόδεσες στο ψιλό μαντύλι ; Μπα σε καλό σου !

— Έλα, έλα ! τά κάνεις αυτά, γιατρέ μου, τά κάνεις !

— Έ, καλά ! Τά κάνω, τελείωσε ! Έχει άλλο ; Όχ άδερφέ ! Με πήρατε σήμερα μαζί σας για να με μάθετε θεογνωσία, βδομηντάρη άνθρωπο ;

Είπαμε δά να μή θυμόνης !..

— Τή βοήκη, κύρ γιατρέ, τή σπιτονοικοκυρά σ' και θά σ' τά καν' όπως θές τά ψάρια— ειπ' ή Μαριώ τρεχάτη και ξανανέθηκε στην άμαξα, δίνοντας τέλος στο καυγαδάκι.

— Τράβα, λίγο γλήγορ' άμαξά, γιατί θά νυχτωθούμε !

Κινήσανε γλήγορα Περάσανε τήν πλατέα του Λουτρακίου, με τά καφενδάκια της γεμάτα κόσμο, και στρέφανε κατά τό μεγάλο ξενοδοχείο τής Παλμύρας, που καθόταν' ο Θόδωρος, για να πάρουνε τό δρόμο τής Κόρινθος. Κεί απ' όξω απ' τό ξενοδοχείο, στον ίσκιό του, στην άκροθαλασσιά, καθόντανε μερικές κυρίες πίνοντας τον καφέ τους· σαν περνούσε δίπλα τους ή άμαξα, σηκώθηκε ή μιá με

φούρια και φώναξε στις άλλες δαχτυλοδείχνοντας τή Μαριώ.—Νά ή όμορφη, ποίλεγα, ή όμορφη !— Τό κορίτσι γύρισε μιá και τήν κοίταξε παράξενα, σα να μπορούσε για τήν έντύπωση που τους έκανε, και ροδοκοκκίνησε, πιο πολύ, θαρρώ, από θυμό ή ντροπή του !

— Μπαβό, Μαριώ μου, μπαβό ! Αυτό είναι τής άρετής τό χρώμα ! — ειπ' ο γιατρός χαμογελώντας.

— Ποιάς άρετής, κύρ γιατρέ ;

— Δέ σας είπες, αλήθεια, τήν ιστορία του ψαριού—τουπ' ο Γιάννης, αλλάζοντας κουθέντα.

— Που μ' άφησε, χριστιανέ μου, ή γκρίνια ; Για δέ μιλείς, κυρά Σεβαστή, μου κρατείς άκόμα κάκια ;

— Καλέ κακιώνουμε μετς ποτέ στ' αλήθεια ; Έλα, πές τήν ιστορία σου...

— Είπα και γώ !.. Τό λοιπόν άγόρασα κείνα τά ψάρια τά παράξενα γιατί μου θυμήσαν τά παιδικιά μου χρόνια, είμαν' ετς, έφτά χρονώ παιδί που τά πρωταγόρασα...

— Ός να πής, δηλαδή, που τά πρωτόφαγες !

— Όχι ! που τά πρωταγόρασα !

— Μά έφτά χρονώ παιδί ψώνιζες, άδερφέ ; (άκολουθεί)

περπατώ κιόλας και να τρέχω γιατί δεν είναι μέσα βαθιά, απάν' απάνω είναι, στο επίδερμα».

Έδω και τρία χρόν.α της φάνηκε ένα μικρό έλκος στο άριστερό καλάμι που ξαπλωνόταν κάθε μέρα περισσότερο μ' έλη τη συστηματική θεραπεία που τού κάναν στίν Εύαγγελισμό μ' αλλαγές κι απόψεις στις 2)4)08 εκάνκαμε κ' έμεις απόξεση στις έλκώδικες επιφάνειες περιχάραξη κι αποκόψιμο. Η έλκώδικη επιφάνεια έμίκρυνε πολύ αλλά επέμενε κι αναγκαστήκαμε να κόψουμε πάλι τ' έλκη και να συρράψουμε τ'α χείλη των δερματικών γκρημνών στις 6)6)08 μετά,σε μιά μικρή έλκώδικη επιφάνεια έγινε δερματοκέντρωμα κατά τον Tirsch, που πέρθηκε από τήν έξω επιφάνεια του δέξιου μεριοῦ. Έφυγε καλλιτερεμένη.

P.... X...., 62 χρονών, χήρα, από τή Ζάκυθο· έχει καρκίνο του άριστερού μαστού.

«4 έτη είναι από τ'ό έχω ήρθ' ένα σούφρωμα έτσι στο βυζί και κητόπι μπήκε μέσα τ'ό δέρμα· έπειτα παρουσιάστηκε κ' εκεί τ'ό βρογγιλίκι μέσα στο μαστό· ένας γιατρός μ'ε είπε πως είναι ή γράντολα τού σρουγγαριού και τραβήξε τ'ό νεβρο μέσα·οί άλλοι μ'ε; είπαν πως είναι ένας σκληρός όγκος και θέλει έγχείριση».

Ήρθε στίν κλινική μας στις 5)9)08 κ' έγχειρίστηκε από τόν έπιμελητή κύριο Λιθαθινόπουλο στις 6 κατά τή μέθοδο τού Halsted με σκάψιμο τής μασκαλοκοιλότητας κι αφάιρεμα τών γαγγλίων· είναι στίν απογιατρεία και σε δυό τρείς μέρες ακόμα θα φύγη.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ. Ψυχικό=λέγοντας έννοούν μέρες από τ'ό επιγάστρι τ'ό ύποχόντρι και τήν πισινή νεφρική μεριά· κατάπατο=στίν καθ. πλακούς, τ'ό λένε και ύστερο (Θεσσαλ.) κι άδρφει (Κεραλ.) γιατί βγάνει μετά τ'ό γεννηταρούδι σε διδυμάρικο δάδρι· του στο λεπτό=τή βουδινική μεριά, που λένε και φτινό, φτενάδι.

δερματοκέντρωμα=κ'αθ. μεταμόδευσις αυτός ό δρος λέγεται στή γιατρική για τήν έγχείριση όπου πέρνεται με ίδιαιτρο τρόπο δερμα από μ'α μεριά και φτεύεται σ' άλλη μεριά που χρειάζεται δέρμα.
γράφ.λα=κ.θ. γάγγλιο· ό λένε γκλάντολα (Ίταλ), τ'ό λένε και γουλι· γουλι λένε και τ'α ποταμοχάλικα κι άλλα μικρά σπόγγουλα, άπ' όπου και τ'ό κοκκινισούλι,
(* Από τήν κλινική Φωνή)

ΣΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

τ'ό γραφέιο(δρόμος Ζήνωνα2) πουλιούντα: ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τ'ό ένα και 1,25 φρ. χρ. για τ'ό εξωτερικό, τ'ακόλουθα βιβλία τού ΨΥΧΑΡΗ «Τένειρο τού Γιαννίρη» — τού ΠΑΛΛΗ «Ήλιος και Φεγγάρι»—τ'ού ΦΩΤΙΑΔΗ «Τ'ό γλωσσικό ζήτημα και ή Έκπαιδευτική μας αναγέννηση» — τού ΒΦΤΑ-ΔΙΩΤΗ «Ίστορία τής Ρωμιοσύνης», «Μαζώχτρα και Βρουκόλακας» και «Νησιώτικες Ίστορίες»—τ'ού Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗ «Οί σκιές μου»—τ'ού ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝΕτ'ό «Ανεχτίμητος» (δράμα)—τ'ού ΗΑΙΑ ΣΤΑΥΡΟΥ «Θρησκεία και Πατριδα» —τ'ού ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ «Τ'α Παλιά και τ'α Καινούρια» —τ'ού Γ. ΑΒΑΖΟΥ «Ή μακία»—τ'ού Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ «Ζωντανοί και πεθάνενοι» και «Ο Άσωτος» (δράματα)—τ'ού ΔΟΥΓΟΥ «Δάσους και Χλόη» (μετ'ορ. Βουτιεριδής)—τ'ού ΒΥΡΙΠΙΑΔΗ «Ή Μήδεια» (μετ'ορ. Περγαλιτή)—τ'ού ΣΟΦΟΚΛΗ «Αίξ» (μετ'ορ. Ζήσιμου Σίδερτ).

Η ΙΛΙΑΔΑ μεταφρασμένη από τόν Άλέξ. Πάλλη, δρ. 2 και φρ. χρ. 2 1/2 για τ'ό εξωτερικό.
Ο ΑΘΡΩΠΙΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ τής κ. Άλεξάντρης Παπαδόσκου, χρυσοδεμένης, δρ. 1 1/2 και φρ. χρ. 2 για τ'ό εξωτερικό.

Τ'ού ΙΑΔ «Μαρτύρων και ήρώων ζήμα» δρ. 2.
Τ'ού Γ. ΜΑΡΚΕΤΗ Πλουτολογία (Δρ. 1) — Κριτική ζού άδολου λογισμοῦ τού Κάντ (δρ. 1) — Τ'ό δασμολογικό ζήτημα στίν Άγγλία (λεφτά 50).
Τ'ού Σ. ΣΚΙΠΗ «Ή μεγάλη άδρα» δρ. 2.
Τ'ού ΔΕΑΝΤΡΟΥ Κ. ΠΑΛΑΜΑ τ'α «Πρώτα τραγούδια» δρ. 1.
Τ'ού ΕΡΜΟΝΑ «τής Ζωής» δρ. 1.
Τ'ού ΕΛ. ΓΙΑΝΙΑΔΗ «Γλώσσα και Ζωή» δρ. 2.
Τής κ. ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ «Από τόν κόσμο τού αλωνιοῦ» δρ. 1.
Τ'ού ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟΥ «Τ'ό Μπαμπάκι» δρ. 1.
Τ'ού ΨΥΧΑΡΗ όλα τ'α έργα από δρ. 4 ό τόμος.
Τ'ού Γ. ΣΚΛΗΡΟΥ «Τ'ό κοινωνικό μας ζήτημα» δ,0,50.
ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ τού Βλάμη λεπ. 0,50.

Ο ΤΙ ΒΛΕΠΕ

Άπάνου στο γράμμα του που δημοσιέψαμε στο περασμένο φύλλο, ό κ. Χρηστομάνος μ'ε γράφει— τ'ακόλουθα: 'Ο τυπογράφος, φαίνεται, μη βγάζοντας τ'ό γράφιμό μου, μου άφισε κάτι λάθια· εύνοικώτερο άντι φυσικώτερο, παγαίνετε άντι πηγαίνετε και διάβαξε άντι διάταξε. Αυτό θα πη να μήν είσαι σπιτικός και να μή σε γνωρίζη τ'ό σκυλλί τής αλήθης.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Βαση-Λάκη. Στέλνε 3,τι θέλεις. — κ. Υ. Τ'ό άρθρο τού κ. Πουλημένου τ'ό δημοσιεύουμε, βλέπεις, άν και είναι γραμένο σε μισοδημοτική, κ' έτσι υποδειχεται άλλη μια φορά ακόμα πως ό «Νουμάς» μόνο για τις ίδιες ένδειχεται κι όχι για τις λέξει. Φυσικά, να εφτανε γραμένο σε π'ό απρωτή γλώσσα, περσότερο θα κέρδιζε και περσότερο θα μ'ε ευχαριστούσε.—κ. Έγχειρία. Εύχαριστούμε και οι στήλες τού «Νουμά» στή διάθεσή σας.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ 31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1908 ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Table with 3 columns: Category (Ταμείον), Amount (Δρ.), and Date (31 Αυγούστου 1908 / 31 Ιουλίου 1908). Rows include Είς μεταλλικόν, Είς Τραπεζικά γραμμάτια, Είς κεραματικά γραμμάτια, etc.

Table with 3 columns: Category (ΠΑΣΗΤΙΚΟΝ), Amount (Δραχ.), and Date (31 Αυγούστου 1908 / 31 Ιουλίου 1908). Rows include Μετοχικόν κεφάλαιον, Αποθεματικόν κεφάλαιον τακτικόν και έκτακτον, Τραπεζικά Γραμμάτια έν κυκλοφορία, etc.

Έν Άθήναις τή 8 Σεπτεμβρίου 1908.

Δραχ. 399,220,779.41 395,219,066.30

Ο Διευθυντής τού Λογιστηρίου Π. Α. ΚΟΥΤΣΑΛΕΗΣ